

De i § 59 givne Regler om Overøvrighederne og Indenrigsministerens Myndighed ved Fattigsagers Afgjørelse ere stemmende med det nu gjældende, kun at man for at forhindre, at Fattigsagers endelige Afgjørelse, saaledes som det nu hyppigt er Tilfældet, utilbørlig trækkes i Lanadrag, har optaget en Bestemmelse om, at Amtmændenes Kjendelser ordentligvis ikke kunne omstødes, medmindre de inden 12 Uger efter deres Afgjelse indantes for Indenrigsministeren.

Slutningsbestemmelsen i § 59 sigter til at legalisere, hvad der alt nu skeer i Praxis. Uden en saadan Bemærkning for Indenrigsministeriet er det ikke gjort at redressere Følgerne af de Utilbørligheder, der jævnlig forekomme fra Kommunernes Side.

Ved Bestemmelsen i § 60 vil der opnaaes et virksomt Middel til at modvirke urigtige eller forbeholdne Erklæringer eller Attester fra Fattigbestyrrelserne ligesom ogsaa ulovlige Forsøg fra deres Side paa at befri deres Kommune for en Forsørgelsesbyrde paa en anden Kommunes Bekostning og deslige.

Til Kapitel VI.

Medens de Udgifter, der medgaa til blinde og idiotiske Børns Underholdning i dertil bestemte Anstalter, saafremt de falde det Offentlige til Last, blive at betragte som anden Fattighjælp og at udrede efter de herom gjældende Regler, paahviler det, hvad Dødstumme angaaer, i Kjøbstæderne Opholds-kommunens Fattigvæsen og paa Landet Amtsfattigkassen at udrede Udgifterne ved deres Ophold paa de tgl. Dødstummeinstituter, forsaavidt Børnene eller deres Forældre ikke have Evne til at udrede dem jfr. Fundats af 17de April 1807 § 11. Bestemmelserne i § 61 gaa ud paa at give ensartede Regler for Afholdelsen af Udgifterne saavel ved døfstumme som ved blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse, naar de anbringes i en Anstalt, der af Regjeringen erkjendes stillet til deslige Børns Opdragelse. Under de omhandlede Udgifter har man medtaget Omkostningerne ved Børnenes Ekvipering og Indsendelse til vedkommende Anstalt, idet disse Omkostninger ikke ret vel kunne henregnes til Udgifter, der eventuelt skulle afholdes af Fattigvæsenet; ved Indsendelsen af Børn til Døfstummeinstituterne fordres der saaledes en bestemt Ekvipering, der i og for sig maa stges at overstige det i Dieblirket Nødvendige.

Til Kapitel VII.

Medens det i Almindelighed maa indrømmes, at den Omstændighed, at en Person er sat i den Nødvendighed at maatte lty til det Offentliges Hjælp for at skaffe sig og sine det nødvendige Underhold, paavirker hans Retstillings og Selvstændighed saaledes, at Lovgivningen med Rette har ubeluffet ham fra at udøve de politiske Rettigheder og undergivet ham det Offentliges Disciplin, kan det næppe nægtes, at der gives Tilfælde, hvor der kan være Jøie til at tilstaa en Understøttelse af det Offentlige, der ellers vilde have Karakteren af Fattighjælp, saaledes, at de almindelige med Fattighjælp forbundne Virkninger ikke indtræde.

Herved stiges i første Række til Trang begrundet i Alderdoms Svaghed. For den almindelige Bevidsthed stiller det sig som noget særlig haardt, at den, der sit Liv igjennem har gjort sit Bedste for at ernære sig, skal, naar han paa Grund af Alderdoms Svaghed bliver trængende til Understøttelse af det Offentlige, være underkastet de Vilkaar, der følge med Modtagelsen af Fattighjælp, at Fattiggaarden med dens Tugt og Tvang skal være det sidste Tilflugtssted for den afældige Gamle, der har arbeidet, hvad han har kunnet. Grunden hertil turde foruden i den herskende Pietetsfølelse overfor Alderdommen søges deri, at Alderdoms Svækkelse er ethvert Menneste, der lever, underkastet, medens andre Trangsarsager, saasom Ulykkestilfælde, Sygdom og deslige bero paa Tilfældigheder.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Foramen for Etableringen af en Alderdomsforørgelse, der ikke skulde have Karakter af Fattighjælp, turde det hverken være hensigtsvarende eller fuldbestgjørende at følge den Vej, der er anvist i de tidligere fremkomne Lovforslag om Hjælpekasser. Ved saadanne Hjælpekasser vilde der for det første kun aabnes en Udgang for den Trængende til at faa Understøttelse men ingen Ret, og Aldgangen vilde derhos være i høi Grad begrænset og afhængig af de Midler, hvorover vedkommende Hjælpekasse tilfældigvis raadede. De Indtægter, der skulde tilsikkes Kassen, vilde ikke blive af nogen Betydning, hvorimod dens økonomiske Evne i Hovedsagen vilde blive afhængig af Gaver, frivillige Tilskud fra Kommunerne og deslige. Med en saa uselvstændig Stilling vilde Kasserne næppe blive i Stand til at gjøre Jyldest, deres Evner vilde blive forffjellige i de forffjellige Evne — ja vilde endog kunne variere fra Aar til andet, og de vilde kunne